

AMERICAN NINJA

AF JACOB KROGSØE · 13. FEBRUAR 2024 · 5 MINUTTERS LÆSETID

Klassisk Cannon-ninjafilm og Dudikoffs store gennembrud. Men nogen god film er det ikke.

Vi er i Filippinerne, på en amerikansk militærbase. Her møder vi den unge amerikanske soldat med det meget amerikanske navn, Joe Armstrong. Joe er på basen, ellers var han endt i spjældet.

Og det vrimler med ninjaer i området, ja, der er en hel skummel base fyldt med ninjaer. Det viser sig, at Joe ikke bare er en supersoldat, nej, Joe er også ninja, en amerikansk ninja!

“Well according to witnesses testimony and evidence, this massacre was the work of ninjas.”

Den eneste, der kan stoppe de onde ninjaer, er en god ninja. Den amerikanske ninja.

NINJA, VERDENS SEJESTE ORD

Ninja. Smag på ordet. Det er sejt.

“American Ninja” er dobbeltsejt. Det er, uden tvivl, en af de film, jeg har set flest gange. Det er, også uden tvivl, en ganske ringe film, når man ser den med kvalitetsbrillerne på.

Altså i forhold til plotafvikling, skuespil, kameraarbejde, effekter og alt det, der gør, at man tilnærmelsesvis, objektivt kan tale om en films kvaliteter.

Det er naturligvis komplet fraregnet den personlige smag og den nostalgiske effekt, som jeg aldrig ville kunne finde på hverken at diskutere eller anfægte.

Jeg elsker filmen for alt det, den gjorde ved mig i gamle dage og den varme nostalgiske følelse, som den giver mig i dag, men filmen fremstår lidt som amatørarbejde.

Hvis jeg lige må tage et smut tilbage til min barndom, så spillede ninjaen her en central rolle. Ja, i en årrække var jeg til Fastelavn klædt ud som ninja, både sort og hvid, når jeg ikke var Superman eller en Stormtrooper.

Udover **American Ninja** så var ninjaen også en central skikkelse i det **Action Force**-legetøj, som var en vigtig del af min barndom. Den sorte og den hvide ninja, den gode og onde ninja, Snake Eyes og Storm Shadow. Jeg får næsten tårer i øjnene, når jeg tænker på, hvor meget jeg har leget med dem.

FRA BOND TIL WARHAMMER

I ninjasammenhæng, og før jeg så **American Ninja**, havde jeg set James Bond-filmen **You Only Live Twice** fra 1967, hvor ninjaer, på de godes side, er en central del af handlingen.

På et tidspunkt spillede jeg meget **Warhammer Fantasy Battle** og havde en stor figursamling. Der kom også nogle ninja-figurer, som jeg bare måtte købe.

Der var også de skønne ninja-computerspil: Jeg husker med store glæde og med duften af pomfritter og grillbar for mit indre arkadespillet **Shinobi** fra 1987.

Og til min Commodore 64'er var **The Last Ninja**, også fra 1987, en kæmpe tidsrøver.

Og naturligvis også, igen til arkaden, **Teenage Mutant Ninja Turtles**, som jeg også dyrkede på tegneserier og i film.

Kort sagt var jeg søbet ind i en ninjasovs som knægt, og jeg elskede det.

Men hvor kommer ninja-begrebet fra?

Sprogligt stammer det fra japansk. “Nin” betyder usynlig og “ja” person. Altså en usynlig person. I ordbogen står der: “Medlem af en japansk krigerstand som gjorde tjeneste for en feudaltherre, og som var trænet specifikt med henblik på at udføre spionage, sabotage, overraskelsesangreb og snigmord.”

De er seje og naturligvis tilsat en masse mytiske fortællinger. De har kastestjerner, bevæger sig lydløst (altså nogle gange, der er også klodse ninjaer, og man møder et par stykker af dem i **American Ninja**), de er maskerede, og de er ofte onde.

Men der er også gode ninjaer som hos Bond. Der er håndkantsslag, de kan gribe en pil i luften, de kan komme frem eller forsvinde i en røgsky.

DEN AMERIKANSKE NINJA

American Ninja er hverken den første eller bedste ninja-film, men det er den ninja-film, som har haft den største ninja-tiltrækningskraft på mig og sikkert også på mange andre.

Udover at filmen blev en pæn økonomisk succes, der gjorde, at den fik hele fire efterfølgere, så er den også blevet det, man kalder en – ja, jeg bryder mig ikke om begrebet – kultfilm.

Her en film, der dyrkes for det, den gjorde ved os dengang, vi så den, altså os glade drenge og piger på 40+, og måske også lidt yngre, der stødte på den på VHS.

Jeg viste den til min søn Frode på 15 år, som har været med på min fagbogsrejse i forhold til at prøve film af på en ny generation, og han syntes, den var både kikset og lidt kedelig, men også lidt sjov.

Og det er den. Faktisk ret kedelig. Der er mange ligegyldige minutter mellem de få actionsekvenser, de fede ninjaelementer, som blev mejslet ind i min barnehjerne der tilbage i slutningen af 1980'erne.

Men mest af alt er filmen klodset fortalt af Cannon-legenden Sam Firstenberg, en polsk instruktør, der havde slået sit ninja-navn fast før **American Ninja** med filmene **Revenge of the Ninja** (1983) og **Ninja III: The Domination** (1984) – de to film var anden og tredje del i Cannons ninja-trilogi, hvoraf **Enter the Ninja** (1981) var den første.

Året efter **American Ninja**, i 1986, instruerede Firstenberg den glimrende **Avenging Force**, som hører til blandt Cannons bedste.

Michael Dudikoff havde hovedrollen i både **American Ninja** og **Avenging Force**.

DUDIKOFF!

I et interview med Firstenberg bliver det tydeligt, at Dudikoff var noget helt særligt. Mange unge mænd var til casting til rollen som Joe Armstrong, flere end 400, men da Dudikoff trådte ind i lokalet, skete der noget magisk. Firstenberg siger selv i bogen **Stories from the Trenches** følgende:

“First of all, Michael Dudikoff had the charisma you need to be the star on the screen. He just has it, the camera loves him.”

Før sin rolle som Joe havde Dudikoff medvirket i flere mindre roller på film og TV, men det var rollen som den amerikanske ninja, der blev Dudikoffs store gennembrud. Flot som en lavpris-James Dean, et skarpt blik, en god fysisk tilstedeværelse og fine actionmoves.

Det er på sin plads at nævne, at man oprindeligt havde tiltænkt rollen som Joe Armstrong til Chuck Norris, firmaets største stjerne, men Chuck takkede nej.

Ikke desto mindre findes der tidlige udkast til filmplakaten, hvor Chuck er på. Ja, det er klassisk for lige præcis Cannon, og mange andre, at lave plakaten FØR filmen/bjørnen er skudt.

Mange vil også med store glæde huske på Joes makker Jackson, der blev spillet af skønne Steve James, der også var med i mange skønne actionfilm fra perioden – Steve James døde i 1991 i en alder af bare 41 år.

American Ninja sikrede Dudikoff en fin position blandt B-actionfilmens prinser. Han var et godt navn i VHS-land, og man glædede sig altid til den næste Dudikoff-basker.

Smag blot på titler som **American Ninja 2: The Confrontation** (1987), **Platoon Leader** (1988), **River of Death** (1989), **American Ninja 4: The Annihilation** (1990), **The Human Shield** (1992) og **Chain of Command** (1994).

Filmene blev billigere og billigere og stod længere og længere ned på VHS-hylderne. I dag arbejder Dudikoff primært med salg af ejendomme. Men dengang, tilbage i de magiske 80'ere, var han med til at skabe drømme for os ninja-elskere.

På falderebet får Joes læremester Shinyuki de sidste ord:

“The Kobudera. Ninja magic. Ninjitsu-to, the ability to seem invisible to cause fear and paralysis in your enemies.”

Titel: American Ninja

Instruktør: Sam Firstenberg

Manuskript: Paul De Mielche

Cast: Michael Dudikoff (Joe Armstrong), Steve James (Curtis Jackson), John Fujioka (Shinyuki), Tadashi Yamashita (Black Star Ninja)

Foto: Hanania Baer

Klip: Andy Horvitch, Peter Lee-Thompson, Marcus Manton, Marcel Mindlin, Daniel Wetherbee

Musik: Michael Linn

Spilletid: 95 minutter

Aspect ratio: 1.85:1

Sprog: Engelsk

Produktionsland, år: USA, 1985

Stikord: [Ninjaer](#)

JACOB KROGSØE

SENESTE INDLÆG

Jacob Krogsøe. Medstifter af Planet Pulp. Redaktør. Bosiddende i Århus, hvorfra han har færdiggjort sit studie på Film- og Medievidenskab på KUA. Har desuden taget tillægsuddannelsen på Journalisthøjskolen, og startede den 1. oktober 2011 som mediebibliotekar på Randers Bibliotek. Er født på Fyn og opvokset i Sønderjylland. Har altid haft en stor passion for film, helt tilbage fra da han så film i sine bedsteforældres biograf i Hesselager. [Maltin's Film Guide \[..\]](#)